

Ingeburgerd

‘Eten en drinken af te halen bij Libbe Reitsma.’

‘Vrijdag is er weer eiertik.’

‘Vergadering bij mij thuis.’

Wie is Libbe Reitsma? Waar woont hij of zij? Wat is ‘eiertik’? Per ongeluk weet ik in welke straat de voorzitter van de vergadering woont, maar op welk nummer? Het zijn vragen voor een nieuwkomer, die altijd in een stad woonde en de stap naar een dorp gewaagd heeft. Grootschermers weten het. Vanzelfsprekend.

Natuurlijk is het allemaal niet moeilijk te achterhalen. Uitgebreid ongeneerd bij de hele straat naar binnen kijken bood uitkomst toen ik de voorzitter moest lokaliseren. Zo leer je het dorp ook meteen beter kennen. En het dorp jou.

Want dat is belangrijk: dat het dorp jou leert kennen. Groeten helpt daarbij. Vriendelijk groeten zoals in de steden waarin ik woonde volstrekt ongebruikelijk was. Vreemd was. Opzichtig. En onbekommerd. Zonder me zorgen te maken over mijn reputatie keek ik chagrijnig naar kassières die hun hart luchtten over een collega bij een andere collega tijdens het onmenselijk langzaam inscannen van mijn boodschappen. Als iets me niet beviel, had ik er geen moeite mee dat duidelijk te laten merken. Knapte ik van op.

Ik doe dat niet meer. Voor ik het weet is mijn reputatieschade onherstelbaar en ook met verdubbelde inzet bij het vriendelijk groeten niet meer te repareren. Wonen in een dorp vervolmaakte de goede opvoeding die ik heb genoten. Sterker nog, die ene persoon die mij stelselmatig niet groet, vind ik vreemd. Opzichtig, want het lijkt wel een statement. Mijn inburgering nadert haar voltooiing. De volgende vergadering is bij mij thuis.